

[Gudiksen.]

melsen om de 85 kr. til forsørgere og den om de 55 kr. til ikke-forsørgere og også refusionsbestemmelsen vedrørende dem, der har svaret kontingent i 15 år og derover. Min tilslutning gælder også lempelserne i kravet om kontingentbetaling. Den højtærede minister har her truffet en ordning, som vi er glade for og kan tiltræde.

Chr. Nielsen: I 1945, da Danmark atter blev frit, var der et bredt udsnit af det danske folk, som var enig om, at nu skulle der for alvor lægges kræfter i for at bygge et bedre Danmark op. Disse kredse tog bl. a. stilling til arbejdsløshedsproblemet, og fra så at sige alle kredse i vort folk lød det dengang, at den arbejdsløshedens hærgen vi tidligere havde kendt herhjemme, ville man ikke tolerere i det samfund, vi nu skulle til at bygge op. Bl. a. blev det vel nok allerstærkest understreget i socialdemokratiets efterkrigstidsprogram „Fremtidens Danmark“, hvori man meget stærkt gav udtryk for, at arbejdsløshed ikke vil blive tålt. Hvorledes er det nu gået med disse løfter, som man vel har lov til at kalde dem, der engang blev givet til arbejderklassen i Danmark? Det er gået sådan, at i 1949 var der gennemsnitlig 58 000 arbejdsløse hver eneste dag her i landet, i 1950 var gennemsnittet 56 000, og i dag står vi med en arbejdsløshedshær på omkring 80 000; hvortil må lægges mindst 15 000 arbejdere, som er beskæftiget på arbejdsfordeling. I øjeblikket er man travlt optaget af i visse dele af pressen at gætte på, hvor højt vi når op i den kommende vinter. Jeg har i hvert fald bemærket, at visse borgerlige aviser har tippet, at arbejdsløhestallet sandsynligvis ryger op omkring 150 000 i den kommende vinter. Så lidt er der altså kommet ud af de løfter, man gav arbejderklassen i 1945. Og når vi konstaterer dette, synes jeg, vi har lov til at sige, at når man ikke har haft magt eller vilje til at forhindre tilstedeværelsen af en stor arbejdsløshedshær, så kunne man dog i det mindste have gjort noget for at opfylde de løfter, der blev givet i forbindelse med talen om bekæmpelse af arbejdsløsheden, og fra samfundets side bidrage til at holde de arbejdere, der uforskyldt kastes ud i arbejdsløshed, skadesløse for de byrder, arbejdsløshed naturligvis må medføre. Men heller ikke på dette område har man tilnærmelsesvis opfyldt de krav, arbejderklassen med ret og rimelighed kan stille. Hvad mener man f. eks. om, at en arbejdsløs arbejdermand i dag må klare sig med

mindre end 60 kr. i understøttelse om ugen? Det giver i hvert fald et klart og tydeligt indtryk af, at disse mennesker langtfra er holdt skadesløse for det, de uforskyldt er kastet ud i.

Når vi i dag behandler et lovforslag, hvorigennem der skal ydes nogen retfærdighed overfor de arbejdsløse, må vi i hvert fald fastslå, at den retfærdighedshandling, der her er tale om, er så beskeden, så begrænset, som den overhovedet kan være. Når lovforslaget fastsætter 85 kr. i brændselshjælp til en gift arbejdsløs, er det ganske naturligt at sætte denne sum i forhold til, hvad det koster for den arbejdsløse at skaffe sig det brændsel, der er nødvendigt for at holde kulden ude fra stuerne. For en almindelig 2 værelses lejlighed er det vist ikke for meget sagt, at man i almindelighed må regne med et koksforbrug på 30 hl i løbet af en vinter, og med de nuværende priser betyder det en udgift på 360 kr. Der er unægtelig et stort spring fra de 85 kr. til de 360 kr., og der er ikke engang noget rimeligt forhold mellem den prisstigning, der har fundet sted, og det beløb, man nu vil udbetale i brændselshjælp. I indeværende år er koksprisen steget med ca. 4 kr. for en hektoliter; det giver et beløb på ca. 120 kr. i ekstra udgift til brændsel til en almindelig 2 værelses lejlighed. Altså giver man ikke engang dækning for den prisstigning, der har fundet sted.

Iøvrigt synes jeg, der er noget aldeles urimeligt i dette lovforslag, for her skærer man alle arbejdsløse over een kam. Den, der har været arbejdsløs i 40 dage, kan modtage de 85 kr. i brændselshjælp, og den, der har været arbejdsløs hele vinteren igennem og har betydelig mere end 100 dages arbejdsløshed, modtager kun det samme beløb. Her er en så alvorlig skævhed, at den skulle være iøjnefaldende for alle, og jeg begriber ikke, at regeringen ikke kan indse, at det er nødvendigt at fastsætte andre regler vedrørende de langvarigt arbejdsløse. Jeg synes, at det forslag, mit parti i så henseende stillede i folketinget, var inde på det helt rigtige, når vi der foreslog, at man delte arbejdsløshedsperioden op og stillede et beløb til rådighed, hver gang der var 24 arbejdsløhedsdage. Jeg finder altså, at det foreliggende lovforslag er aldeles utilstrækkeligt i forhold til det, de arbejdsløse retmæssigt har krav på.

Til de ærede ordførere, der har været inde på, at det er godt, at vi nu får lagt ydelsen af brændselshjælp ind i lovgivningen som noget fast, så at vi i fremtiden bliver fri for at beskæftige os med dette spørgs-